

Voorzitter,

Dit is de raadsvergadering waar ik het meest tegen op heb gezien. Een agendapunt dat alleen maar over mij gaat, daar houd ik totaal niet van. Ik heb het veel liever over de inhoud, over wat we kunnen betekenen voor ons eiland en zijn inwoners. Als het gaat om wat ik in de afgelopen jaren als raadslid heb mogen doen, dan heb ik dat alleen maar kunnen doen omdat God mij daarvoor de krachten en de wijsheid gaf. Hem komt alle dank toe!

Toch heb ik er uiteindelijk niet voor gekozen om stilletjes te vertrekken. Enerzijds omdat een raadslid een publiek ambt bekleedt, waarom het goed is om *en plein public* afscheid te nemen. Anderzijds ook wel omdat ik er zelf van overtuigd ben geraakt dat het goed is om mijn afscheid van de lokale politiek duidelijk te markeren. 'Ik laat echt iets los', zei ik afgelopen dinsdagavond aan het einde van de fractievergadering. Het is niet zo dat ik afscheid neem van de raad omdat het raadswerk me niets meer zegt, omdat ik mezelf er niet meer bij betrokken voel. Nee, mijn afscheid betekent echt dat ik het raadswerk moet loslaten – en ook mág loslaten.

Vijftien jaar geleden raakte ik volstrekt onverwacht betrokken bij de lokale politiek, in de toenmalige gemeente Dirksland. Ik was toen nog jong. Veel te jong om raadslid te zijn, vond ik zelf. Maar het plaatselijke SGP-bestuur vond mijn leeftijd geen bezwaar. Op 14 december 2009 woonde ik voor het eerst een fractievergadering bij, ten huize van wethouder Piet Koningswoud – die ons helaas negen jaar geleden is overleden. Nog geen drie maanden later werd ik beëdigd tot raadslid. De setting was wel wat anders dan hier: een bijna knusse raadszaal, met slechts dertien raadsleden. Het viel me vooral op dat er ontzettend veel stukken op me afkwamen, en dan ook nog eens over allerlei onderwerpen. Dat kostte natuurlijk veel tijd, maar ik vond het vooral erg leuk om me in al die onderwerpen te verdiepen. En ik vond het echt een voorrecht om mee te denken en te beslissen over allerlei zaken die in mijn eigen dorp en gemeente speelden. Dat is tot op de dag van vandaag zo gebleven.

En toch neem ik vandaag afscheid. Toen gemeentesecretaris Wim van Esch op 21 maart van dit jaar afscheid nam, zei hij dat we als raadsleden ook eens moeten nadenken over onze houdbaarheidsdatum. Hij zei in dat verband: "Ook voor gemeenteraadsleden geldt na een tijdje de vraag of we als persoon niet groter en belangrijker aan het worden zijn dan onze opdracht." In mijn korte toespraak voor de secretaris heb ik toen gezegd: "Die vraag over die houdbaarheidsdatum, daar ga ik na vanavond over nadenken." Dat heeft dus geleid tot dit moment.

Ik heb zeker nog wel ideeën voor het bestuur van ons eiland. En ik voel me nog altijd heel betrokken op ons eiland. Maar mijn bijdrage aan de lokale politiek vroeg wel steeds meer van mij. Daarbij spelen allerlei factoren een rol. Ik ben niet meer zo jong als toen ik begon. Het raadswerk is in de loop van de jaren veelomvattender en complexer geworden. De afstand tot mijn werk in Den Haag is nog altijd fors. Persoonlijke en familieomstandigheden hebben hun impact, soms heel ingrijpend. En, zo eerlijk ben ik ook, in de gemeenteraad zijn er de laatste jaren heel lelijke debatten geweest, waarin allerlei heftige beschuldigingen de politieke arena in geslingerd werden. Rond die debatten was de stemming soms langere tijd tot ver beneden het vriespunt gedaald. Dat doet iets met je. Met mij in elk geval wel.

Al deze factoren hebben ertoe geleid dat ik nu afscheid neem. Het geeft mij ook ruimte om bezig te zijn met mijn toekomst, die buiten het eiland zal liggen.

Voorzitter, ik wil nog wat woorden van dank uitspreken. Niet omdat dat nu eenmaal hoort bij een afscheid, maar omdat ik dat echt graag wil doen.

- Het komt misschien wat chauvinistisch over, maar ik wil beginnen met de SGP-fractie. Mannen, ontzettend bedankt voor de onderlinge betrokkenheid die ik altijd heb ervaren. Het is eigenlijk altijd heel gezellig op onze fractievergaderingen (die daarom ook bijna altijd lang duren). Ik heb het als een groot voorrecht ervaren dat ik altijd met een gerust hart naar de fractievergaderingen kon gaan, omdat ik niet bang hoefde te zijn dat er aan mijn stoelpoten gezaagd zou worden. En wat is het van onschatbare waarde om de Bijbel als gezamenlijk fundament te hebben!
- Wethouder Markwat wil ik afzonderlijk noemen. Daan, al die vijftien jaar heb ik met jou samen mogen werken. We zijn ontzettend verschillend, maar dat blijkt een goede samenwerking helemaal niet in de weg te staan. Je moet het (ook in deze zaal) nogal eens ontgelden. Maar ik heb je leren kennen als iemand die niet alleen keihard werkt, maar daarbij ook ontzettend trouw en betrouwbaar is. Dat blijkt alleen al uit het feit dat je, elke keer als er een fractie- of raadsbijeenkomst was, 's morgens vroeg (vaak al rond zes uur) een appje stuurde met de vraag of ik mee wilde rijden. Ik heb het ontzettend gewaardeerd!
- Dank aan de andere wethouders en de burgemeester voor de manier waarop we hebben samengewerkt. Als er onderling vertrouwen is, kan de samenwerking tegen een stootje, zo heb ik gemerkt.
Dank aan alle raadsleden voor de zaken die we in gezamenlijkheid hebben kunnen realiseren. Gelukkig kon dat óók!
Iedereen die bij het gemeentebestuur betrokken is (en daar betrek ik ook de ambtenaren bij) wens ik Gods zegen toe op al het werk.
- Tot slot wil ik (in de hoop dat niemand zich nu gepasseerd voelt) mijn ouders en mijn zussen bedanken. Jullie zijn je er misschien niet eens van bewust, maar de manier waarop jullie mij in mijn vele bezigheden voor de raad altijd hebben gesteund, is voor mij echt van eminente waarde geweest. Mam, u wil ik het bijzonder bedanken. Al was het alleen maar voor de talloze keren dat ik om zes uur of zelfs half zeven binnen kwam vliegen – en er altijd een maaltijd klaarstond. Onbetaalbaar!

Voorzitter, ik ben weer veel te breedsprakig. Ik rond dus snel af.

Volgende week is het kerst. We mogen weer herdenken hoe Jezus de hemel wilde verlaten en op de aarde wilde komen. Hij wilde zich diep vernederen. Hij kwam om te zoeken en zalig te maken wat verloren was. Verloren mensen, omdat ze bij God zijn weggegaan. Daarmee hebben ze een eeuwige, rampzalige duisternis over hun leven gehaald. Jezus wilde die duisternis ingaan, om het licht in mensenharten te kunnen doen opgaan. Ik kan eenieder niet beter toewensen dan dat u daar door Gods genade deel aan hebt. Bij dat licht verbleekt alles, ook het politieke werk.

Het ga u allen goed!